

Studentův zápisník, kapitola 3. : Vzhůru do Anglie

Konečně nastal čas, tak očekávaný. Sbohem Exile, sbohem Ostravo!

Ten večer jsem vůbec nemohl usnout. V očekávání svobody a radovánek na mě nějak nešel spánek. Jé, ono se to rýmuje, asi se stanu poetou. Ráno vstávat ve čtyři, ach jo. Nejlépe to vyřešil Patrik, ten šel přímo ze Sklepa.

„Drastich a Příbyl si sednou dozadu“, tyto slova mě vyrušila z poklimbávání před autobusem. Nasoukal jsem se dovnitř a šel až na konec. Ta holka se na mě usmála. Já se zastavil, čímž jsem způsobil řetězovou reakci, protože všichni ospalí za mnou do mne vrazili. „Já jsem Petr, a ty?“ „Zuzka“, začervenala se a usmála. Ze zadu se ozývalo neustálé: „Který vůl to tam zdržuje?“ nebo „Ježíš dělej, mě se chce chrápat.“ Proč ty Károsy jsou takové úzké. „Tak zatím“, řekl jsem a soukal se dál.

Jako obvykle, Zajda ze sexty přišel pozdě. Zmatky profesorek, jako, že kdo zná jeho telefon a podobně jsem našťestí prospal, takže o nich vím jen od Paťase. Každopádně jsme v pět vyjeli.

Dopoledne mě probudilo jednak kručení v břiše a druhak vůně Marlboroek. Samozřejmě nezapálených, protože krabička byla prázdná. Protřel jsem si oči a viděl jak Patrik nadává, že si nemohl koupit ráno cigarety, protože bylo všude zavřeno. Se slovy: „Jo, to je smůla“, jsem mu naznačil, že si je budeme muset koupit někde po cestě.

Zastávka v Šumperku nám splnila naše přání. Bože, oni tu mají Calumé. Nádhera moje nejoblíbenější značka.

Přes den to ještě šlo - občas zastávky. Odborně jsme je s patrikem nazvali „kuřpauzy“. Pomalu jsem hladem začal kecat nesmysly, když v tom jsem uviděl logo Mc Donalda a autobuse se začal otáčet za tímto billboardem. Konečně oběd. A cena - 135 Kč. To zas není taková katastrofa, když vám na to vaši dají.

Noci byly na zabití. Potkat jednu, tak ji asi zakroutím krkem. Vůbec jsem nemohl usnout. Už jsem z toho měl deprese. Asi ve čtyři ráno se mi to nakonec povedlo. Probudil jsem se až na konci Německa. Ještě projedem Belgií a kousek Francie a sbohem kontinente.

Trajektem do Anglie. Vidím bílé útesy Doverské. Potom první krok na britskou půdu. Tak nějak se musel cítit Vilém dobyvatel.